

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: J. J.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 442/2003 - 20 ze dne 8. 2. 2005,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 442/2003 - 20 ze dne 8. 2. 2005 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2005, č. j. 14 Az 442/2003 - 20, byla zamítnuta žaloba žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2003, č. j. OAM - 520/LE - B02 - B04 - 2003, kterým žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 4. 3. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 3. 3. 2005, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 4. 3. 2005 a doručena krajskému soudu dne 7. 3. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán jejími důvody v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu ust. § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu., žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky podle § 14 zákona o azylu, tedy podmínky zvláštního zřetele hodné pro to, aby byl žadateli azyl udělen. Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že se řádně nezabýval tím, zda správní uvážení nepřekročilo meze zákony a zda jej správní orgán nevyložil příliš úzce, neboť podle názoru stěžovatele je nutno zvážit, zda nemohou existovat situace, kdy za určitých okolností mohou být ekonomické důvody žadatele podřazeny pod § 14 zákona o azylu jako důvody humanitární. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody a výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu, pak podle názoru stěžovatele, právě proto že není výčet humanitárních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení správního orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení. Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, a to z důvodů, že rozhodnutí je nesrozumitelné nedostatečně odůvodněno, neboť na straně 2 napadeného rozsudku se uvádí, že: „Čínu opustil žadatel v zoufalé a bezvýchodné situaci ...“. Na straně 3 a 4 je pak uvedeno, že: „žalobce Vietnam opustil v srpnu 1998 a že ve Vietnamu se státními orgány žádné jiné problémy neměl; a dále, že jednání žalobce nebylo vedeno snahou požádat státní orgány ČR před státními orgány Vietnamu ...“. Stěžovatel uvádí, že jeho tvrzení ohledně jeho vztahu k Vietnamu a k jeho státním orgánům jsou jistě pravdivá, přinejmenším za situace, kdy stěžovatel ve Vietnamu nikdy nebyl. Jedná se o čínského státního příslušníka, který hledá v ČR ochranu před neuspokojivou osobní a bezpečnostní situací v Čínské lidové republice. Není tedy zřejmé, čím se vlastně jak správní orgán, tak posléze soud zabýval, a tato závažná vada má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Z odůvodnění rozhodnutí tak není patrné, o jaké důvody se opírá. Stěžovatel zdůrazňuje, že toto rozhodnutí je pro něj nesrozumitelné, neboť nechápe, proč se zabývá jeho případným vztahem k Vietnamu a nikoliv k ČLR.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ust. § 107 s. ř. s. tím, že právní následky rozhodnutí o neudělení azylu by pro jeho osobu mohly znamenat nenahraditelnou újmu, když by neměl možnost hájit své zájmy a uplatnit svá práva ve smyslu § 36 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti mj. vyjadřuje k námitce stěžovatele, jež uvedl, že je občanem Čínské lidové republiky a s Vietnamem nemá nic společného, tak, že se podle názoru správního orgánu jedná toliko o zřejmou chybu v psaní, jež nemá vliv na vydané rozhodnutí o neudělení azylu, a dále odkazuje na obsah správního

spisu. Kasační stížnost považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2003, č. j. OAM – 520/LE – B02 – B04 – 2003, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu s tím, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona. Žalobou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu a nevztažení překážky vycestování. Podle jeho mínění správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho nesprávně rozhodl. Dále uvedl, že Čínu opustil v zoufalé a bezvýchodné situaci, která znamenala bezprostřední ohrožení jeho svobody a bezpečnosti. Je si vědom, že jím uvedené důvody, pro něž žádal o azyl, neodpovídají důvodům uvedeným v ust. § 12 zákona o azylu. Domnívá se však, že v jeho případě mohl správní orgán přihlídnout k možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 tohoto zákona. Svůj návrat do země původu považuje za nemožný a požádal o zohlednění tíživé situace a přehodnocení stanoviska. Vzhledem k uvedenému stěžovatel proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem je na straně tři v odstavci třetím výslovně uvedeno – cituji: „Z obsahu spisu – návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 22. 5. 2003 a protokolu o pohovoru ze dne 18. 7. 2003 vyplývá, že jediným důvodem žádosti byla legalizace pobytu. Žalobce Vietnam opustil v srpnu 1998, asi jeden rok se zdržoval v Kyjevě a v červenci 1999 nelegálně ze Slovenka, kde se zdržoval asi měsíc, přicestoval do ČR. V březnu 2003 byl zadržen v Plzni policií, neměl u sebe žádné doklady a bylo mu uděleno správní vyhoštění. V případě návratu se obává, že by byl uvězněn, protože si vypůjčil peníze na autobus, způsobil dopravní nehodu, při které bylo zraněno více lidí, byl označen

za viníka a hledala ho policie. Ve Vietnamu žádné jiné problémy se státními orgány, soudy ani policií neměl, politicky se nikdy neangažoval. V případě návratu se obává uvěznění, a to i v případě, že by vydělal dlužné peníze“. Na straně 4 v odstavci prvním je pak výslovně uvedeno – cituji: „Správní orgán proto dospěl k závěru, že jednání žalobce nebylo vedenou snahou požádat státní orgány ČR o ochranu před státními orgány Vietnamu, ale v jeho případě jde o jednání účelové, které je v rozporu s podstatou institutu azylu“.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitka stěžovatele, že je dán důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť kasační stížností napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny - (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

Krajský soud v Ústí nad Labem pochybil, jestliže v odůvodnění rozsudku uvádí, že stěžovatel opustil zemi původu – Vietnam, kde jiné problémy se státními orgány, soudy ani policií neměl, politicky se nikdy neangažoval, a že jednání žalobce nebylo vedenou snahou požádat státní orgány ČR o ochranu před státními orgány Vietnamu, ačkoliv stěžovatel je státní příslušník Čínské lidové republiky, jak je správně uvedeno v záhlaví rozsudku. Je proto nutno přisvědčit této uplatněné námitce stěžovatele, a proto Krajský soud v Ústí nad Labem při svém dalším rozhodování je vázán názorem Nejvyššího správního soudu, jež v řízení o kasační stížnosti napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení vzhledem k výše uvedenému.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud považuje kasační stížnost za důvodnou. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. mu tedy nezbylo, než napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu